

Cum ne salvează Dumnezeu

Text de memorat:

⁴„Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit, ⁵ măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos (prin har sunteți mântuiți).” (Efeseni 2:4,5)

Sabat după-amiază

În data de 14 octombrie 1987, Jessica McClure, o fetiță de 18 luni, se juca în curtea casei mătușii ei și a căzut șase metri într-o fântână abandonată. Situația ei cumplită a atras în Midland, Texas, presa din întreaga lume. Oameni din toată lumea au privit-o pe Jessica cum dormea, plângea, cânta și își striga mama. I-au văzut pe lucrătorii ISU cum pompau aer proaspăt în fântână printr-o țevă.

În cele din urmă, la 58 de ore de la cădere, Jessica a fost eliberată din tubul de fântână de 20 de centimetri în diametru, în care fusese captivă peste două zile. Fotografia lui Scott Shaw, care i-a adus Premiul Pulitzer, a captat momentul: un cablu de salvare trece peste fețele îngrijorate ale salvatorilor, care se uită în jos la ghemotocul bandajat din centrul dramei.

Nimic nu este mai captivant decât o acțiune de salvare reușită, iar Pavel, în Efeseni 2:1-10, ne oferă o perspectivă apropiată și personală asupra celei mai mărețe și mai cuprinzătoare misiuni de salvare din toate timpurile – eforturile lui Dumnezeu de răscumpărare a omenirii. Dramatismul situației este intensificat de cunoașterea faptului că nu suntem doar simpli spectatori ai salvării altora, ci și martori ai propriei noastre salvări.

Duminică, 16 iulie

Cândva morți și înșelați de Satana

1. Citește Efeseni 2:1-10. Care este ideea principală despre ce a făcut Isus pentru noi?

Efeseni 2:1-10

1. Voi erați morți în greșelile și în păcatele voastre
2. în care trăiați odinioară, după mersul lumii acesteia, după domnul puterii văzduhului, a duhului care lucrează acum în fiii neascultării.
3. Între ei eram și noi toți odinioară, când trăiam în poftele firii noastre pământești, când făceam voile firii pământești și ale gândurilor noastre și eram din fire copii ai mâniei, ca și ceilalți.

4. Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit,
5. măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos (prin har sunteți mântuiți).
6. El ne-a înviat împreună și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Hristos Isus,
7. ca să arate în veacurile viitoare nemărginita bogăție a harului Său, în bunătatea Lui față de noi în Hristos Isus.
8. Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu.
9. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni.
10. Căci noi suntem lucrarea Lui și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele.

Pavel a descris deja mântuirea care le-a fost dată creștinilor (Efeseni 1:3-14,15-23) și a redat pe scurt istoria credincioșilor din Efes (1:13). În Efeseni 2:1-10, Pavel redă în detaliu istoria convertirii lor, cu un accent mai personal. El pune în paralel existența lor păcătoasă din trecut (2:1-3) cu binecuvântările mântuirii oferite de Dumnezeu, pe care le descrie ca participare la învierea, ridicarea la cer și înălțarea pe tron a lui Isus (2:4-7), după care apreciază temeiul acelei mântuiri: harul și lucrarea creatoare a lui Dumnezeu (2:8-10).

Aceste trei secțiuni ale pasajului sunt rezumate în versetul 5 din capitolul 2: (1) „eram morți în greșelile noastre”; (2) „[Dumnezeu] ne-a adus la viață împreună cu Hristos”; (3) „(prin har sunteți mântuiți)”.

În Efeseni 2:1,2 Pavel evidențiază realitatea tristă a existenței de dinainte de convertirea destinatarilor scrisorii lui, notând că erau morți din punct de vedere spiritual, făcând greșeli și păcate ca mod regulat de viață (2:1) și fiind dominați de Satana (2:2). Pentru că le scrie unor oameni vii, Pavel afirmă în sens metaforic despre ei că erau „morți” (compară cu 5:14). În acest sens, starea lor era reală și cumplită, pentru că fuseseră cândva separați de Dumnezeu, Sursa vieții (compară cu Coloseni 2:13 ; Romani 5:17; 6:23).

Meditând asupra vieții trecute a ascultătorilor săi, Pavel identifică două forțe externe care îi stăpâneau. Prima este „mersul lumii acesteia” (Efeseni 2:2) – obiceiurile și comportamentul din societatea mai largă din Efes care au deformat viața umană în direcția răzvrătirii față de Dumnezeu.

Satana este descris, în două moduri, ca a doua forță externă care le-a dominat existența anterioară. El este „domnul puterii văzduhului” (2:2), de vreme ce „văzduhul” (sau „locurile cerești”) este identificat ca locul în care se află puterile supranaturale, inclusiv cele ale răului (compară cu 1:3;

3:10; 6:12). De asemenea, Satana este activ pe pământ pentru că este duhul „care lucrează acum în fiii neascultării” (2:2).

Ce ne învață aceste versete despre realitatea mării lupte? În același timp, cum putem găsi alinare și speranță în cunoașterea faptului că Isus a fost învingător și că putem fi părtași la biruința Lui?

Luni, 17 iulie

Cândva înșelați de dorințele noastre

Separată de intervenția lui Dumnezeu, existența umană nu este dominată numai de forțele externe menționate în Efeseni 2:2, ci și de cele interne: „poftele firii noastre pământești, când făceam voile firii pământești și ale gândurilor noastre” (2:3; compară cu Iacov 1:14,15; 1 Petru 1:14).

2. Ce vrea să spună Pavel când declară că ascultătorii lui au fost cândva „din fire copii ai mâniei, ca și ceilalți” (2:3)? Compară Efeseni 2:3 cu Efeseni 5:6.

Efeseni 2:3

3. Între ei eram și noi toți odinioară, când trăiam în poftele firii noastre pământești, când făceam voile firii pământești și ale gândurilor noastre și eram din fire copii ai mâniei, ca și ceilalți.

Efeseni 5:6

6. Nimeni să nu vă înșele cu vorbe deșarte; căci din pricina acestor lucruri vine mânia lui Dumnezeu peste oamenii neascultători.

Realitatea prezentă a unei vieți pierdute este tulburătoare, dar implicațiile legate de zilele din urmă sunt și mai înfricoșătoare. Oamenii, fiind „din fire copii ai mâniei” (Efeseni 2:3), se află sub amenințarea judecării lui Dumnezeu la sfârșitul timpului.

Expresia „din fire copii ai mâniei” indică o altă realitate de speriat. Pe când încă purtam chipul lui Dumnezeu, am ajuns să ne dăm seama că în interiorul nostru există ceva complet anapoda. Prin urmare, a trăi o viață creștină nu înseamnă doar să înfrângem unu sau două obiceiuri proaste, ci să biruim „greșelile” și „păcatele” (2:1) care ne amenință în prezent. Nu ne luptăm doar cu *păcatele*, ci cu *păcatul*. Suntem înclinați spre răzvrătire față de Dumnezeu și spre autodistrugere. Oamenii sunt automat prinși într-un tipar de comportament autodistructiv, păcătos, urmând îndemnul lui Satana (2:2) și dorințele innăscute, păcătoase (2:3).

Este important să observăm că Pavel folosește un timp trecut – noi „eram din fire copii ai mâniei” (2:3). Aceasta nu înseamnă că înclinația

intrinsecă spre rău nu mai este o realitate pentru credincioși. Pavel utilizează o parte importantă din scrisoarea lui (Efeseni 4:17 – 5:21) pentru a avertiza că actele păcătoase, înrădăcinate în natura păcătoasă, rămân o amenințare pentru creștini. Ci folosirea timpului trecut înseamnă că acest „om vechi” nu trebuie să mai domine credinciosul care, prin puterea lui Hristos, se poate dezbrăca „de omul cel vechi” și se poate îmbrăca „în omul cel nou, creat după chipul lui Dumnezeu în dreptatea și sfințenia care vin din adevăr” (4:22-24, EDCR).

Cine nu s-a convins pe pielea lui cât de stricată este natura noastră, chiar și după ce ne-am predat lui Isus? Ce ar trebui să ne învețe lucrul acesta despre cât de important este să ne agățăm de El în fiecare moment al vieții noastre?

Marți, 18 iulie

Înviați, ridicați la cer și înălțați pe tron cu Hristos

„Dar Dumnezeu [...] este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit” (Efeseni 2:4). Prin două cuvinte de efect, „Dar Dumnezeu”, Pavel trece de la descrierea jalnică a vieții trecute a ascultătorilor săi (2:1-3) la noile realități pline de speranță care le marchează viața în calitate de credincioși (2:4-10).

3. În ce sens participă credincioșii la învierea, ridicarea la cer și înălțarea pe tron a lui Isus? Când are loc această participare? Efeseni 2:6,7

Efeseni 2:6-7

6. El ne-a înviat împreună și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Hristos Isus,
7. ca să arate în veacurile viitoare nemărginita bogăție a harului Său, în bunătaea Lui față de noi în Hristos Isus.

Am observat că Efeseni este o epistolă care abundă de persoana lui Hristos și evidențiază unirea credincioșilor cu Hristos. În Efeseni 2:5,6, Pavel extinde această temă folosind trei verbe pentru a descătușa adevărul uimitor că, prin inițiativa lui Dumnezeu, credincioșii înșiși iau parte la evenimentele importante din istoria mântuirii care Îl au în centru pe Mesia, Isus.

Credincioșii sunt: (1) înviați împreună cu Hristos; (2) înălțați împreună cu Hristos (verb folosit de Pavel probabil pentru a indica participarea credincioșilor la înălțarea lui Hristos la ceruri); (3) așezați împreună cu Hristos „în locurile cerești”, cu alte cuvinte, credincioșii iau parte la

așezarea lui Hristos pe tronul universului. Ei sunt înnobilați, înălțați în rang, împreună cu Isus.

Pentru a aprecia puterea argumentației lui Pavel, trebuie să ne întoarcem la Efeseni 1:19-23 și să ne amintim că prin moartea, învierea, ridicarea la cer și înălțarea Sa pe tron, Hristos obține victoria asupra tuturor puterilor rele și spirituale care stăpâneau cândva viața credincioșilor. Prin învierea și înălțarea lui Isus, aceste puteri – deși sunt în continuare active și amenință existența umană – au fost semnificativ înlocuite. Universul s-a transformat. Realitatea s-a schimbat. Credincioșii nu sunt simpli spectatori ai acestor evenimente, ci sunt îndeaproape și personal implicați în ele. Faptul că suntem înviați, ridicați la cer și înălțați pe tron împreună cu Isus ne deschide o nouă multitudine de posibilități. Avem dreptul să ne întoarcem de la o existență dominată de demoni la o viață de abundență și putere spirituală în Hristos (2 Timotei 1:7).

„Căci Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci de putere, de dragoste și de chibzuință” (2 Timotei 1:7). Cum ne ajută versetele analizate astăzi să înțelegem ce scrie Pavel aici?

Miercuri, 19 iulie

Binecuvântați prin har pentru totdeauna

4. Compară planul divin de salvare, din Efeseni 1:3,4, cu rezultatele veșnice ale acestuia, descrise în Efeseni 2:7. Care sunt elementele și scopurile planului de mântuire?

Efeseni 1:3-4

3. Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvântat cu tot felul de binecuvântări duhovnicești, în locurile cerești, în Hristos.
4. În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui, după ce, în dragostea Lui,

Efeseni 2:7

7. ca să arate în veacurile viitoare nemărginita bogăție a harului Său, în bunătatea Lui față de noi în Hristos Isus.

Ceremoniile de absolvire sunt sărbători minunate, în care se marchează o realizare importantă, trecerea la o altă etapă în viață sau carieră. În calitate de credincioși este important să înțelegem un adevăr profund al Evangheliei: harul nu poate fi absolvit. Nu există nicio sărbătorire a faptului că ne-am dobândit doctoratul în har sau că am absolvit nevoia noastră de el.

Pavel afirmă acest adevăr în Efeseni 2:7, accentuându-l cu o amplă cronologie. Dumnezeu a acționat în trecut prin Hristos pentru a ne răscumpăra, identificându-ne atât de mult cu Fiul Său, Isus Hristos, încât în prezent suntem participanți împreună cu El la învierea, la ridicarea la cer și înălțarea Lui pe tron (2:4-6). Dar planul lui Dumnezeu nu se încheie cu un trecut plin de har și un prezent scaldat în milă. Planul lui Dumnezeu, provenit din conciliile divine din timpuri imemorabile (1:4), se întinde pentru totdeauna în viitor. Include toate „veacurile viitoare” (2:7). Planul Lui pentru viitorul veșnic are la bază același principiu cu acțiunile Lui din trecut și din prezent – principiul harului. „În veacurile viitoare”, Dumnezeu abia așteaptă să-Și demonstreze „nemărginita bogăție a harului Său, în bunătatea Lui față de noi în Hristos Isus” (2:7). Pavel se gândește la harul lui Dumnezeu ca la o comoară sau un tezaur de o valoare incomprehensibilă, de nepătruns (vezi Efeseni 1:7; 3:8), la care credincioșii pot apela pentru împlinirea oricărei nevoi. Această mare generozitate a lui Dumnezeu față de noi devine o dovadă convingătoare, eternă și cosmică a harului Său.

„Venind să locuiască alături de noi, Isus avea să-L facă cunoscut pe Dumnezeu atât oamenilor, cât și îngerilor. [...] Mica noastră lume este cartea de studiu a universului. Scopul minunat al harului lui Dumnezeu, taina iubirii răscumpărătoare, constituie subiectul pe care îngerii doresc să-l adâncească și care va fi obiectul lor de studiu de-a lungul veacurilor nesfârșite. [...] Se va vedea că slava ce strălucește pe fața lui Isus este slava iubirii ce se jertfește pe sine” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/ Viața lui Iisus*, p. 19, 20).

Joi, 20 iulie

Acum salvați de Dumnezeu

5. Citește din nou Efeseni 2:1-10 concentrându-te pe concluzia lui Pavel din versetele 8-10. Ce idei evidențiază el la finalul acestui pasaj?

Efeseni 2:1-10

1. Voi erați morți în greșelile și în păcatele voastre
2. în care trăiați odinioară, după mersul lumii acesteia, după domnul puterii văzduhului, a duhului care lucrează acum în fiii neascultării.
3. Între ei eram și noi toți odinioară, când trăiam în poftele firii noastre pământești, când făceam voile firii pământești și ale gândurilor noastre și eram din fire copii ai mâniei, ca și ceilalți.
4. Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit,

5. măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos (prin har sunteți mântuiți).
6. El ne-a înviat împreună și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Hristos Isus,
7. ca să arate în veacurile viitoare nemărginita bogăție a harului Său, în bunătaea Lui față de noi în Hristos Isus.
8. Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu.
9. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni.
10. Căci noi suntem lucrarea Lui și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele.

În Efeseni 2:1-3, Pavel susține că mântuirea credincioșilor din Efes nu are loc datorită comportamentului lor bun sau anumitor calități plăcute. Inițial, ei sunt morți din punct de vedere spiritual. Nu există niciun strop de viață sau valoare în ei (2:1). Au fost complet cucerți de păcat (2:1). Nu manifestă nicio inițiativă personală, ci sunt conduși de însuși Satana și de patimile josnice și fanteziile lor mintale.

Fără să știe, sunt într-o situație mult mai gravă decât cea a simplei lipse de viață sau virtute spirituală. Împreună cu întreaga omenire, sunt inamicii adevăratului Dumnezeu și se îndreaptă spre ziua sorții și a judecății divine. Sunt „copii ai mâniei, ca și ceilalți” (2:3).

Salvarea lor nu se întemeiază pe propriile lor calități, ci pe iubirea inexplicabilă a lui Dumnezeu – o iubire care nu poate fi explicată pe baza vreunei valori a obiectului iubit. Cu milă și iubire, Dumnezeu acționează în favoarea lor prin Hristos Isus (2:4), înviindu-i din moartea spirituală. Datorită intervenției lui Dumnezeu, ei parcurg un uimitor traseu, care îl urmează pe cel parcurs de Isus Însuși. Din adâncimile extreme ale morții spirituale și ale chinuitoarei sclavii profunde, sunt înviați și duși în „locurile cerești”, apoi sunt așezați împreună cu Hristos pe tronul universului (2:5,6). Această intervenție divină ca un fulger nu este însă un fenomen de moment. Are o putere reală de a persista, o durabilitate veșnică, pentru că Dumnezeu intenționează să-și manifeste harul față de ei în Hristos Isus de-a lungul întregii veșnicii (2:7).

În concluzia (v. 8-10) la acest pasaj (2:1-10), Pavel revine la această idee de bază, dorind să se asigure că s-a făcut înțeles: mântuirea credincioșilor este o lucrare divină, nu umană. Nu își are originea în noi, ci în darul lui Dumnezeu. Nicio ființă omenească nu se poate lăuda că i-a dat naștere (2:8,9). Stând în harul lui Dumnezeu, noi, credincioșii, suntem dovezi ale harului Său, și doar ale harului Său. Suntem capodoperele Lui, create de Dumnezeu, „în Hristos Isus” (2:10).

De ce este atât de important să înțelegem că salvarea ne vine de la Dumnezeu și nu are la bază valoarea sau eforturile noastre?

Vineri, 21 iulie

Un gând de încheiere

Epistola către efeseni este străbătută de o narațiune care deseori este parțial repetată sau subînțeleasă. Principalele evenimente ale narațiunii sunt următoarele:

1. Alegerea oamenilor de către Dumnezeu „înainte de întemeierea lumii”/„mai dinainte” (1:4,5,11).
2. Existența lor trecută, abandonată (2:1-3,11,12; 4:17-19,22; 5:8).
3. Intervenția lui Dumnezeu, prin Hristos, pentru a-i salva (1:7,8; 2:46,13-19; 4:1,20,21; 5:2,8,23,25,26).
4. Acceptarea Evangheliei de către oameni (1:12,13 și subînțeleasă în alte versete). Fiind cândva „fără nădejde” (2:12), ei au acum „o singură nădejde” spre care se îndreaptă (4:4; compară cu 1:18).
5. Viața prezentă ca ucenici. Trăind într-o perioadă plină de pericole și opoziție din partea puterilor răului, destinatarii epistolei pot apela la resursele oferite de Domnul lor înălțat (1:15-23; 2:6; 3:14-21; 4:7-16; 6:10-20).
6. În viitorul punct culminant al istoriei va fi fructificat rolul Duhului de „arvună” (1:13,14) sau pecete (4:30). În acest moment suprem, destinatarii vor fi răsplățiți pentru credințioșia lor, intrând în posesia „moștenirii” deja acordate lor în Hristos (2:7; 6:8,9) și, prin credința lor în Hristos, li se va acorda un loc în veacul viitor care Îl are în centru pe Hristos (1:21; 2:7,19-22; 4:13,15; 5:27).

Studiu zilnic

Biblia: Psalmii 64 – 70;

Din ce motiv toți oamenii vor veni la Dumnezeu?

Cum pier cei răi dinaintea lui Dumnezeu?

Cine călărește pe cerurile cerurilor veșnice?

Ce e mai plăcut Domnului decât un vițel cu coarne și copite?

Ellen G. White, Rugăciunea, capitolul 27.

Din ce motiv nu trebuie să încetăm să ne rugăm?